

**Sag C-814/19**

**Anmodning om præjudiciel afgørelse**

**Dato for indlevering:**

6. november 2019

**Forelæggende ret:**

High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division,  
Birmingham District Registry (Det Forenede Kongerige)

**Afgørelse af:**

31. oktober 2019

**Sagsøgere:**

AC

TM

GM

MM

**Sagsøgte:**

ABC SL

XYZ PLC

---

**I HIGH COURT OF JUSTICE**

**[udelades]**

**QUEEN'S BENCH DIVISION**

**BIRMINGHAM DISTRICT REGISTRY**

**MELLEM**

**AC**

**FØRSTE SAGSØGER**

**OG**

**TM**

**ANDEN SAGSØGER**

**OG**

**GM**

**TREDJE SAGSØGER**

(ved moderen og procesværgen AC)

**OG**

**MM**

**FJERDE SAGSØGER**

(ved moderen og procesværgen AC)

**OG**

**ABC SL**

**FØRSTE SAGSØGTE**

**OG**

**XYZ PLC**

**ANDEN SAGSØGTE**

[udelades] [org. s. 1] [udelades] **EFTER BEGÆRING** fra den første sagsøgte om forelæggelse for Den Europæiske Unions Domstol med anmodning om præjudiciel afgørelse af de spørgsmål, der fremgår af bilaget til denne afgørelse

[udelades] **OG EFTER AT HAVE FASTSLÅET**, at det for at gøre det muligt for retten at afsige dom i denne sag er nødvendigt at afklare spørgsmål vedrørende fortolkningen af EU-retten, og at det er hensigtsmæssigt at anmode Domstolen om at træffe præjudiciel afgørelse herom

**TRÆFFES DER HERMED FØLGENDE AFGØRELSE:**

1. Spørgsmålene i det vedhæftede bilag vedrørende fortolkning af artikel 13, stk. 2 og 3, i forordning (EU) nr. 1215/2012 (omarbejdning) forelægges Domstolen med henblik på præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF).
2. Denne afgørelse forelægges straks for Domstolen.

[Udelades] [org. s. 2]

BILAG

**A: Den forelæggende ret**

1. Denne anmodning i henhold til artikel 267 TEUF forelægges af Queen's Bench Division (Birmingham District Registry) ved High Court of Justice (appeldomstol (England og Wales)). [Udelades]

**B: Parterne**

2. [Udelades].[Udelades]: [oplysninger om retlige repræsentanter]
3. Den første sagsøgte driver en klinik, der tilbyder assisteret reproduktionsbehandling i Madrid og har hjemsted i Spanien. [Udelades]. [Udelades]: [oplysninger om retlige repræsentanter]
4. Den anden sagsøgte har på de relevante tidspunkter været den første sagsøgtes ansvarsforsikringselskab og har hjemsted i Spanien. Den anden sagsøgte er ikke part i den første sagsøgtes formalitetsindsigelse med hensyn til rettens kompetence eller i denne forelæggelse.

**C: Sagens genstand og de faktiske omstændigheder i hovedsagen**

5. I slutningen af 2010 indgik den første og den anden sagsøger, der var og fortsat er bosiddende i England, aftale med den første sagsøgte om assisteret reproduktionsbehandling under anvendelse af donoræg på dennes klinik i Madrid. Behandlingen blev udført i Madrid i slutningen af 2010 og 2011, og den første sagsøger blev gravid i sommeren 2011 under anvendelse af embryoner, der var produceret i den første sagsøgtes laboratorium i Spanien ved hjælp af donoræg, som den første sagsøgte havde tilvejebragt fra en spansk donor, og sæd fra den anden sagsøger. Som resultat af denne behandling blev den tredje og den fjerde sagsøger født i Det Forenede Kongerige den 27. marts 2012. De blev efterfølgende begge diagnosticeret med cystisk fibrose. Den anden sagsøger og donoren var i fællesskab kilden til den pågældende mutation. [**Org. s. 3**]
6. Den første sagsøgte var leder af klinikken i Madrid, der foretog den assisterede reproduktionsbehandling af den første og den anden sagsøger, som resulterede i fødslen af den tredje og den fjerde sagsøger.
7. Sagsøgerne har fremsat erstatningskrav over for den første sagsøgte for de skader og tab, som de alle fire har lidt som følge af, at den tredje og den fjerde sagsøger er født med cystisk fibrose. Sagsøgerne har anført, at den første sagsøgte i henhold til spansk ret over for dem alle var ansvarlig uden for kontrakt til at levere lægelige ydelser og behandling med den professionelle omhu, der af en ansvarlig instans bestående af fagfolk med tilsvarende kvalifikationer anses for passende, og at denne forpligtelse ikke blev opfyldt. Den første og den anden sagsøger har tillige anført, at der i henhold til kontrakten forelå en tilsvarende forpligtelse, som

ikke blev opfyldt. De sagsøgte har gjort gældende, at de ikke er erstatningspligtige.

8. Sagen blev anlagt [udeladt] den 17. oktober 2018 og dernæst forkyndt for de sagsøgte, der er repræsenteret individuelt. Sagsøgerne har gjort gældende, at retten er kompetent i forhold til den anden sagsøgte i henhold til artikel 11, stk. 1, litra b), og artikel 13, stk. 2, i forordning (nr. 1215/2012) om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (omarbejdet) (herefter »Bruxelles I-forordningen – omarbejdning«). Den anden sagsøgte har ikke bestridt rettens kompetence.
9. Ved processkrift indleveret den 4. februar 2019 gjorde den første sagsøgte indsigelse mod kompetencen for retterne i England og Wales til at behandle de krav, der er rejst over for denne.
10. I retsmødet fastholdt sagsøgerne, at retten er kompetent i forhold til den første sagsøgte, jf. artikel 13, stk. 3, i Bruxelles I-forordningen – omarbejdning. Sagsøgerne har endvidere anført, at retten er kompetent i henhold til artikel 17 og 18.
11. Den første sagsøgte har bestridt, at sagsøgernes krav er omfattet af anvendelsesområdet for artikel 13, stk. 3, ligesom den første sagsøgte endvidere har bestridt, at den tredje og den fjerde sagsøger er »skadelidte« som omhandlet i artikel 13, stk. 3. Den første sagsøgte har videre bestridt, at have rettet sin virksomhed mod England og Wales som omhandlet i artikel 17 og 18, og at den tredje og den fjerde sagsøger er forbrugere. [Org. s. 4]
12. Den første sagsøgtes formalitetsindsigelse blev behandlet ved [udelades] High Court den 23. juni 2019. [Denne] ret fastslog i sin dom af 24. september 2019, at den tredje og den fjerde sagsøger ikke kan kategoriseres som forbrugere, men at virksomheden er rettet mod England og Wales, hvorved den første og den anden sagsøger kan påberåbe sig den mulighed, som artikel 17 og 18 giver. Den første sagsøgte har anfægtet afgørelsen om, at virksomheden er rettet [mod England og Wales], men den foreliggende [anmodning om præjudiciel afgørelse] vedrører på ingen måde spørgsmål i henhold til afdeling 4 i Bruxelles I-forordningen – omarbejdning. Retten har sammenfattet parternes argumenter vedrørende artikel 13, stk. 3, og er nået frem til, at det er nødvendigt at forelægge spørgsmålene for Domstolen, før den kan afsige endelig dom vedrørende den første sagsøgtes indsigelse mod den engelske rets kompetence.

#### **D:   Anførte nationale forskrifter**

13. I 2015 tog Court of Appeal of England and Wales (appeldomstol (England og Wales)) i sagen Hoteles Pinero Canarias SL mod Keefe [udelades] stilling til anvendelsesområdet for artikel 11, stk. 3, i Bruxelles I-forordningen (nr. 44/2001) (herefter »Bruxelles I-forordningen«) (nu artikel 13, stk. 3, i Bruxelles I-forordningen – omarbejdning) og fastslog, at den var kompetent i forhold til

hotellet, der havde hjemsted i Spanien, i forbindelse med det krav, der var fremsat [direkte] mod hotellets forsikringsselskab.

14. Hotellet iværksatte appel mod denne afgørelse truffet af Supreme Court ([Det Forenede Kongeriges] øverste domstol), som i august 2017 forelagde Domstolen følgende spørgsmål (jf. sag C-491/17 [EUT 2017, C 347, s. 18]).
  - a. Medfører Bruxelles I-forordningens artikel 11, stk. 3 [nu artikel 13, stk. 3, i Bruxelles I-forordningen – omarbejdning], et krav om, at skadelidtes krav over for forsikringstageren/den sikrede skal vedrøre en forsikrings sag forstået som et spørgsmål om policens gyldighed eller virkning?
  - b. Medfører artikel 11, stk. 3, et krav om, at der er risiko for uforenelige retsafgørelser, medmindre der er hjemmel til inddragelse?
  - c. Har retten en skønsbeføjelse ved afgørelsen af spørgsmålet om at tillade inddragelse af krav i en forsikrings sag, der hører ind under artikel 11, stk. 3? [**Org. s. 5**]
15. [Udelades] Forelæggelsen [blev] trukket tilbage [efter afgørelse truffet af Supreme Court den 16.5.2018], og sag C-491/17 blev slettet af Domstolens register].
16. [Udelades]
17. Parterne er enige om, at de fremsatte krav er underlagt spansk ret i henhold til bestemmelserne i Rom I-forordningen og Rom II-forordningen [forordning nr. 864/2007 og forordning nr. 593/2008]. High Court har ikke optaget bevis vedrørende de relevante spanske forskrifter eller spansk praksis i forhold til de nedlagte påstande. Parterne har således ikke påberåbt sig nogen relevante nationale retsforskrifter vedrørende forpligtelser inden for kontrakt og uden for kontrakt.

**E: Relevante EU-retlige forskrifter**

18. Artikel 13 i Bruxelles I-forordningen – omarbejdning bestemmer følgende:
  - »1. *I sager om ansvarsforsikring kan forsikringsgiveren endvidere sagsøges ved den ret, hvor skadelidte har anlagt sag mod den sikrede, såfremt den lovgivning, der gælder for denne ret, indeholder hjemmel dertil.*
  2. *Artikel 10, 11 og 12 finder anvendelse i tilfælde, hvor skadelidte anlægger sag direkte mod forsikringsgiveren, såfremt der er hjemmel for et direkte sagsanlæg.*
  3. *Såfremt lovgivningen om et sådant direkte sagsanlæg indeholder hjemmel til at inddrage forsikringstageren eller den sikrede i sagen, er den samme ret også kompetent i forhold til disse personer.«*

19. I Kabeg, sag C-340/16 [dom af 20.7.2017, EU:C:2017:576], drejede det spørgsmål, der blev forelagt Domstolen, sig om, hvorvidt en arbejdsgiver, der havde betalt løn til en skadelidt under sygeorlov, var den »svage part« [13. betragtning til Bruxelles I-forordningen] i forhold til ansvarsforsikringsselskabet, hvis man ønskede at påberåbe sig kompetencereglerne i Bruxelles I-forordningens afdeling 3. Generaladvokat Bobek behandlede i sit forslag til afgørelse [af 18.5.2017, EU:C:2017:396] spørgsmålet om, hvorvidt sagen kunne anses som »en forsikrings sag«. Han nåede frem til den konklusion, at [dette] begreb skulle undergives en selvstændig og ensartet fortolkning. Det er »adkomstbaseret« (det skal med andre ord overvejes, hvori grundlaget for sagen mod en konkret sagsøgt består) [punkt 36 i forslaget til afgørelse]. Han nåede frem til den konklusion, at genstanden for et krav ligger inden for anvendelsesområdet for afdeling 3, »hvis den vedrører rettigheder og pligter, der er opstået i et forsikringsforhold« [punkt 39] [**Org. s. 6**] Domstolen tog i sin dom ikke direkte stilling til, i hvilket omfang et krav skal være »en forsikrings sag« for at ligge inden for anvendelsesområdet for afdeling 3, og ej heller til, hvad der menes med en »forsikrings sag«.
20. Domstolen fastslog dog i Kabeg-dommen: at 1) begrebet »den svage part« inden for rammerne af forordning nr. 44/2001 har en bredere betydning i forsikrings sager end på området for forbruger aftaler eller området for individuelle arbejds aftaler [dommens præmis 32], at 2) arbejdsgivere, der er indtrådt i en medarbejders erstatningsrettighed, kan anses for personer, der har lidt skade som omhandlet i forordningens afdeling 3 (uanset deres størrelse og deres retlige form), at 3) den pågældende arbejdsgiver kan anses for »den svage part« i forhold til forsikringsgiveren, og at det heraf følger, at 4) »[...] en arbejdsgiver, der er indtrådt i rettighederne for en ved en trafikulykke skadelidt lønmodtager, hvis aflønning vedkommende har opretholdt, i egenskab af »skadelidt« kan sagsøge forsikringsselskabet for det køretøj, der var involveret i denne ulykke, ved retterne i den medlemsstat, hvor den pågældende har sit hjemsted, når et direkte sags anlæg er muligt.« [præmis 37]
21. Domstolen [skulle ikke] tage stilling til de forelagte spørgsmål i Keefe-sagen, ligesom der ikke var blevet indhentet forslag til afgørelse fra en generaladvokat.
22. Domstolen har fastslået, hvad der forstås ved en »skadelidt« som omhandlet i Bruxelles I-forordningens artikel 11 [artikel 13 i Bruxelles I-forordningen – omarbejdning] og har fortolket begrebet som omfattende »både den part, der direkte har lidt skade, og den, der indirekte har lidt skade«, jf. Vorarlberger Gebietskrankenkasse, sag C-347/08 [dom af 17.9.2009, EU:C:2009:561], præmis 25. Domstolen har ikke fastslået, hvorvidt personer i en situation som den, den tredje og den fjerde sagsøger befinder sig i, opfylder dette kriterium, hvilket kan indebære stillingtagen til, hvad der forstås ved »skade«.

## **F: Sammenfatning af parternes argumenter**

23. Sagsøgerne har anført følgende:

- a. I henhold til engelsk retspraksis, der følger af Keefe-sagen, kan en sagsøger inddrage en forsikret, der har bopæl på en anden stats område, i en sag mod en forsikringsgiver, der har bopæl på en anden stats område.
  - b. En formålsbestemt fortolkning ville af de grunde, der blev anført i Keefe-sagen, tale for inddragelse af den sikrede i sagen mod forsikringsgiveren, hvis sagsøgeren søger erstatning fra begge for påført skade og indirekte tab. [Org. s. 7]
  - c. Den eneste betingelse, der skal være opfyldt i henhold til artikel 13, stk. 3, er, at den lovgivning, der finder anvendelse på det direkte sagsanlæg, indeholder hjemmel til inddragelse af den sikrede i et direkte sagsanlæg mod forsikringsgiveren, i dette tilfælde spansk lovgivning.
  - d. Det må antages, at den tredje og den fjerde sagsøger (i mangel af dokumentation for deres stilling i henhold til gældende ret) har et krav uden for kontrakt mod den første sagsøgte, og at de i denne sammenhæng derfor skal anses for »skadelidte«.
24. Den første sagsøgte har anført følgende:
- a. Ingen af sagsøgerne kan påberåbe sig rettens kompetence i henhold til artikel 13, stk. 2. Undtagelser fra hovedreglen om, at en person skal sagsøges, hvor denne har sin bopæl, bør fortolkes strengt og formålstjenligt, og afdeling 3 finder kun anvendelse på søgsmål, der kan anses for at udgøre en forsikringssag.
  - b. Sagsøgernes søgsmål drejer sig om erstatning for skade og indirekte tab, der er opstået som følge af angivelig uagtsomhed i forbindelse med assisteret reproduktionsbehandling. De vedrører ikke en forsikringssag og bliver ikke en forsikringssag, blot fordi de fremsættes inden for rammerne af det samme søgsmål som det direkte sagsanlæg mod forsikringsgiveren.
  - c. Derudover kan den tredje og den fjerde sagsøger ikke anses for at være »skadelidte« (hvilket skal undergives en selvstændig fortolkning snarere end en fortolkning på basis af den lovgivning, der skal finde anvendelse) under omstændigheder, hvor det eneste grundlag, på hvilket de kan siges at have lidt skade, er, at de begge er født med cystisk fibrose som resultat af assisterede reproduktionsteknikker, der blev anvendt i forbindelse med deres undfangelse, og uden hvilke de ikke ville være blevet født.

**G: Baggrunden for forelæggelse for Domstolen**

25. De forelagte spørgsmål i denne forelæggelse rejser spørgsmål om tre særskilte forhold:
- a) Såfremt en skadelidt sagsøger en skadevolders forsikringsgiver i den medlemsstat, på hvis område de har bopæl, jf. artikel 13, stk. 2, i Bruxelles I-forordningen – omarbejdning, kan den skadelidte da inddrage den angivelige skadevolder i dette sagsanlæg i henhold til artikel 13, stk. 3, i Bruxelles I-forordningen – omarbejdning, hvis påstanden, der nedlægges mod den angivelige skadevolder ikke vedrører »en forsikrings sag« (herefter »forhold 1«)?
  - b) Hvad forstås der ved »en forsikrings sag« i afdeling 3 i Bruxelles I-forordningen – omarbejdning (herefter »forhold 2«)? [Org. s. 8]
  - c) Kan den tredje og den fjerde sagsøger i dette sagsanlæg anses for »skadelidte« som omhandlet i artikel 13, stk. 2, i Bruxelles I-forordningen – omarbejdning (herefter »forhold 3«)?
26. Spørgsmålene vedrørende forhold 1 [spørgsmål a) og c)] forelægges for Domstolen, fordi:
- a) Domstolen i dom FBTO Schadeverzekeringen, sag C-463/06 [dom af 13.12.2007, EU:C:2007:792] bekræftede, at Bruxelles I-forordningens artikel 9, stk. 1, litra b), [artikel 11, stk. 1, litra b), i Bruxelles I-forordningen – omarbejdning] tillader en forsikringstager at anlægge sag mod sin forsikringsgiver i den medlemsstat, på hvis område han har bopæl, selv om forsikringsgiveren har bopæl på en anden medlemsstats område (forudsat at den lovgivning, der gælder for forsikringsaftalen, indeholder hjemmel til sådant direkte sagsanlæg).
  - b) Den engelske Court of Appeal skulle i Keefe-sagen træffe afgørelse om, hvorvidt en skadelidt, der var berettiget til at anlægge sag og rent faktisk anlagde sag mod en angivelig skadevolders forsikringsgiver i den medlemsstat, på hvis område den skadelidte havde bopæl [i henhold til Bruxelles I-forordningens artikel 9, stk. 1, litra b)], også kunne inddrage den angivelige skadevolder i dette direkte sagsanlæg mod forsikringsgiveren i henhold til Bruxelles I-forordningens artikel 11, stk. 3 [artikel 11, stk. 3, i Bruxelles I-forordningen – omarbejdning]. Court of Appeal traf afgørelse om, at skadelidte kunne inddrage den angivelige skadevolder i det direkte sagsanlæg mod forsikringsgiveren, selv om den angivelige skadevolder havde bopæl på en anden medlemsstats område (forudsat, at den lovgivning, der gælder for den skadevoldende handling, indeholder hjemmel til, at skadevolderen kunne inddrages i det direkte sagsanlæg mod forsikringsgiveren), også (hvilket i den foreliggende sag er vigtigt) selv om tvisten med den angivelige skadevolder ikke var en forsikrings sag.



- c) Baggrunden for afgørelsen truffet af Court of Appeal i Keefe-sagen [udelades] var, at:
- i) FBTO Schadeverzekeringen-dommen ikke stillede krav om, at der skulle foreligge en tvist vedrørende betingelserne i forsikringspolice, for at en forsikringsgiver kunne sagsøges direkte i den medlemsstat, på hvis område forsikringstageren har bopæl (hvis forsikringsgiveren har bopæl på en anden medlemsstats område) i henhold til Bruxelles I-forordningens artikel 9, stk. 1, litra b),
  - ii) Bruxelles I-forordningens artikel 11, stk. 2 [artikel 13, stk. 2, i Bruxelles I-forordningen – omarbejdning], indeholder hjemmel til, at en »skadelidt« kan anlægge sag mod skadevolders forsikringsgiver i den medlemsstat, hvor skadelidte har bopæl (hvis forsikringsgiveren har bopæl på i en anden medlemsstats område)
  - iii) Bruxelles I-forordningens artikel 11, stk. 3, tillader en skadelidt at inddrage [den angivelige] skadevolder i et direkte sagsanlæg mod den angivelige skadevolders forsikringsgiver (i henhold til Bruxelles I-forordningens artikel 11, stk. 2) i skadelidtes medlemsstat, selv om den angivelige skadevolder har bopæl på en anden medlemsstats område (hvis den lovgivning, der gælder for det direkte sagsanlæg mod forsikringsgiveren, indeholder hjemmel til inddragelse) [**org. s. 9**]
  - iv) såfremt Bruxelles I-forordningens artikel 9, stk. 1, ikke kræver, at der skal foreligge en tvist vedrørende forsikringspolice (således som det blev bekræftet i FBTO Schadeverzekeringen-sagen), før en forsikringstager kan anlægge sag direkte mod forsikringsgiveren, er der ingen grund til at kræve, at der skal foreligge en tvist vedrørende forsikringspolice, før den angivelige skadevolder kan inddrages (i henhold til Bruxelles I-forordningens artikel 11, stk. 3), og
  - v) Court of Appeal fandt, at dens fortolkning af Bruxelles I-forordningens artikel 11, stk. 3, var i overensstemmelse med det formål, der fremgår af 13. betragtning (beskyttelse af den svage (skadelidte) part) og 15. betragtning (mindskelse af risikoen for indbyrdes uforenelige retsafgørelser i to medlemsstater) til Bruxelles I-forordningen [18. og 21. betragtning til Bruxelles I-forordningen – omarbejdning].
- d) Generaladvokat Bobek understregede i Kabeg-sagen, at alle artikler i Bruxelles I-forordningens afdeling 3 nødvendigvis forudsætter, at der skal være tale om en forsikrings sag, hvilket potentielt er i strid med den afgørelse, som er truffet af Court of Appeal i Keefe-sagen. Generaladvokat Bobek lagde i sit forslag til afgørelse 11. betragtning til Bruxelles I-forordningen [15. betragtning til Bruxelles I-forordningen – omarbejdning] til grund, [hvoraf det fremgår], at kompetencereglerne skal frembyde en høj grad af forudsigelighed, og at det for at opnå dette er vigtigt, at undtagelser fra den

generelle regel om, at en sag skal anlægges i den medlemsstat, hvor sagsøgte har bopæl, fortolkes strengt.

- e) Det er på ingen måde tydeligt, at Domstolen i FBTO Schadeverzekeringen-sagen (således som Court of Appeal har antydnet i Keefe-sagen) ikke krævede, at der skulle foreligge en tvist om forsikringsaftalen, for at Bruxelles I-forordningens artikel 11, stk. 2, kunne finde anvendelse. Domstolen forkastede anbringendet om, at klassificeringen af det direkte søgsmål mod forsikringsgiveren i henhold til tysk erstatningsret skulle være afgørende for spørgsmålet om, hvorvidt forsikringsgiveren kunne sagsøges i skadelidtes medlemsstat, idet Domstolen bemærkede, at det generelt afhænger af, om kravet mod forsikringsgiveren vedrører forsikringsforhold. Opfattelsen hos Court of Appeal af, at Domstolens dom i FBTO Schadeverzekeringen-sagen antydede, at der ikke var noget krav om, at sagen skulle vedrøre »en forsikrings sag« for at en forsikringsgiver kunne sagsøges af den skadelidte i henhold til Bruxelles I-forordningens artikel 11, stk. 2, kan skyldes forskellige opfattelser af, hvad »en forsikrings sag« er (jf. **forhold 2** nedenfor).
- f) Supreme Court gav i Keefe-sagen den sagsøgte (den angivelige skadevolder) tilladelse til at iværksætte appel til prøvelse af den afgørelse, der var truffet af Court of Appeal. Supreme Court havde forud for sin behandling af appelsagen forelagt spørgsmål for Domstolen. Disse spørgsmål [omfattede bl.a. spørgsmålet om,] hvorvidt skadelidtes søgsmål mod den angivelige skadevolder skal anses for at være en forsikrings sag, for at den angivelige skadevolder i henhold til Bruxelles I-forordningens artikel 11, stk. 3, kan inddrages inden for rammerne af et direkte søgsmål mod den angivelige skadevolders forsikringsgiver i henhold til Bruxelles I-forordningens artikel 13, stk. 2 (i hvert tilfælde i skadelidtes medlemsstat). [udelades]. I sidste ende blev appelsagen ved Supreme Court hævet, inden Domstolen havde behandlet de spørgsmål, som den havde fået forelagt af Supreme Court.
- g) Valget mellem hvilket af de underliggende formål og principper, som ligger bag »forsikringsundtagelsen« i afdeling 3 i Bruxelles I-forordningen – omarbejdning, der skal have forrang, er usikkert og et spørgsmål, hvortil Domstolens retningslinjer ønskes. [**Org. s. 10**]

27. Vedrørende spørgsmålet under **forhold 2 [spørgsmål b)]**:

- a) Generaladvokat Bobek synes i Kabeg-sagen at have været af den opfattelse, at »en forsikrings sag« betyder, at det pågældende søgsmål skal omhandle rettigheder og forpligtelser, der er opstået i henhold til forsikringsaftalen, og der var ikke noget krav om, at der skulle foreligge en tvist i forhold til forsikringspolicen. Generaladvokat Bobeks forslag til afgørelse i Kabeg-sagen blev fremsat i forbindelse med et direkte søgsmål mod en forsikringsgiver i henhold til Bruxelles I-forordningens artikel 11, stk. 2. Generaladvokat Bobek fandt, at betingelsen om, at søgsmålet mod forsikringsgiveren skulle være »en

forsikrings-sag«, var opfyldt alene af den grund, at kravet mod forsikringsgiveren drejede sig om forsikringsgiverens rettigheder og pligter i henhold til forsikringspolice. Det er mindre klart, hvordan et søgsmål mod en angivelig skadevolder (den sikrede i en forsikringspolice), der søges inddraget i et direkte søgsmål mod forsikringsgiveren, kan anses for at omhandle »en forsikrings-sag«.

b) Det første spørgsmål, der af Supreme Court blev forelagt Domstolen [jf. punkt 14 a) ovenfor] antydede, at »en forsikrings-sag« (i modsætning til generaladvokat Bobeks forslag til afgørelse i Kabeg-sagen) kan betyde, at tvisten skal omhandle spørgsmål om gyldigheden eller virkningen af forsikringspolice.

c) Der søges derfor en afklaring fra Domstolen af arten og omfanget af kravet om, at der skal være tale om »en forsikrings-sag«, for at afdeling 3 i Bruxelles I-forordningen – omarbejdning kan finde anvendelse, men navnlig hvor skadelidte, der anlægger sag direkte mod en forsikringsgiver i henhold til artikel 13, stk. 2, i Bruxelles I-forordningen – omarbejdning i skadelidtes bopælsstat, søger i dette søgsmål at inddrage den angivelige skadevolder som omhandlet i artikel 13, stk. 3, i Bruxelles I-forordningen – omarbejdning, i det tilfælde, hvor den angivelige skadevolder har bopæl på en anden medlemsstats område.

28. Vedrørende spørgsmålet under **forhold 3 (spørgsmål d))**:

a) Sagsøgerne i denne sag har fremført, at den første sagsøgte har udvist uagtsomhed i fertilitetsbehandlingen af den første og den anden sagsøger derved, at den tredje og den fjerde sagsøger som resultat af den foretagne behandling er født med cystisk fibrose.

b) Ifølge sagsøgerne har den første sagsøgte udvist uagtsomhed derved, at det er kombinationen af donoræg og den anden sagsøgers sæd, der er årsagen til, at den tredje og den fjerde sagsøger er født med cystisk fibrose. Sagsøgerne har anført, at den første sagsøgte burde have screenet donoren af ægget med henblik på at sikre, at DNA'et i ægget i kombination med DNA'et i den anden sagsøgers sæd ikke ville forårsage den mutation, der resulterede i, at den tredje og den fjerde sagsøger blev født med cystisk fibrose.

c) Den tredje og den fjerde sagsøger ville ikke være født under omstændigheder, hvor den angivelige uagtsomhed ikke var blevet udvist (den tredje og den fjerde sagsøger eksisterer med andre ord kun i kraft af kombinationen mellem den anden sagsøgers sæd og donorægget, hvilken kombination hævdes at udgøre den første sagsøgte uagtsomme handling).  
[Org. s. 11]

d) Det er usikkert, hvorvidt den tredje og den fjerde sagsøger under disse omstændigheder reelt kan anses for »skadelidte« som omhandlet i artikel 13, stk. 2, i Bruxelles I-forordningen – omarbejdning. Såfremt den tredje og den fjerde sagsøger ikke er skadelidte som omhandlet i artikel 13, stk. 2, i Bruxelles I-forordningen – omarbejdning, kan de ud fra en umiddelbar betragtning ikke sagsøge den første sagsøgte forsikringsgiver i England og

kan dermed ikke inddrage den første sagsøgte som omhandlet i artikel 13, stk. 3, i Bruxelles I-forordningen – omarbejdning.

29. Queen's Bench Division (Birmingham District Registry) ved High Court forelægger derfor de i bilaget anførte spørgsmål for Domstolen:

## BILAG

### Spørgsmål til forelæggelse for Den Europæiske Unions Domstol

- a. Medfører artikel 13, stk. 3, i forordning nr. 1215/2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (omarbejdning) et krav om, at den påstand, den skadelidte fremfører til støtte for sagsanlægget mod forsikringstageren/den sikrede, vedrører en forsikrings sag?
- b. Såfremt spørgsmål a) besvares bekræftende, er det forhold, at det erstatningskrav, som skadelidte søger at gøre gældende mod forsikringstageren/den sikrede, udspringer af de samme forhold og er fremsat inden for rammerne af samme sagsanlæg som det direkte søgsmål, der er anlagt mod forsikringsgiveren, da tilstrækkeligt til, at det kan konkluderes, at skadelidtes søgsmål er en forsikrings sag?
- c. Såfremt spørgsmål a) besvares benægtende, er det da tilstrækkeligt, at lovgivningen, der finder anvendelse på det direkte sagsanlæg mod forsikringsgiveren, indeholder hjemmel til, at den sikrede kan inddrages i det direkte sagsanlæg mod forsikringsgiveren?
- d. Dækker begrebet »skadelidt« i artikel 13, stk. 2, en person, der er født som resultat af assisterede reproduktionsteknikker under omstændigheder, hvor denne person fremsætter erstatningskrav vedrørende uagtsomhed udvist i forbindelse med anvendelsen af de assisterede reproduktionsteknikker, der blev brugt ved denne persons undfangelse? [Org. s. 12]